

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΗΛΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Λαμπρή ημέρα, γιορτινή. Ο ήλιος σκόρπιζε χαρά κι υγεία στην πόσι. Ο σάρανος ήταν ήσυχος και γαλανός, σαν τὸ ἀτλάζι, όταν ἀποφάσισε ὁ Πασσάς, νὰ βῆν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι νὰ περπατήσῃ. Καβάλλα σὲ ἄλογό του τὸ χιτὸ, ποὺ γιάλιζε σὸν ἥλιο, μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ τοὺς ὑπασπιστοὺς του, πέρασε τὶς γειτονιὲς καὶ βῆκε ἔξω σιτοὺς «μαχιοτέδες». Πρῶσινα τὰ φύλλα, ἀπάνω στὰ δένδρα, νέα, καθαρὰ, λουλουδιὰ γεμάτα τὰ «στρατώνια», μιὰ ἀνάσα δροσιᾶς καὶ

Εἶδε μιὰ περιφρημὴ μηλιά

νεότητος στὴν πλάσι...

Ξαφνικὰ νὰ ἐμπρὸς στὸ δρόμο του, ἕνα μικρὸ περιβολάκι χριστιανοῦ, μ' ἕνα χαμπιλὸ σπιτάκι καὶ μιὰ μηλίτσα, φορτωμένη μεγάλα, δλοστρόγγυλα ὑπλά, ἀκόμα πρῶσινα, μὰ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε ὁ Πασσάς, τόσο μεγάλα καὶ τόσο πολὺ προκλητικὰ, λαχταριστὰ «γουλᾶτα».

Ὁ Πασσάς διάταξε αὐτέσως νὰ τοῦ φέρουν τὸν περιβολάκη. Πρασινοκίτριος ὡς λάχανο, ἀπὸ τὸ φόβο του, ἦλθε ὁ Γέρω-Μπίτρος ὁ νοικοκύρης τῆς μηλιάς.

- Δικὴ σου εἶνε ἡ μηλιά ;
- Δικὴ μου, ἀφέντη μου, μ' ἂν δὲν τὴν θέλεις, νὰ τὴν κόψω.
- Ὅχι. Μ' ἀρέσει. Εἶνε πολὺ καλὴ.
- Τότε νὰ σοῦ τὴν φέρω, Μπέη μου !

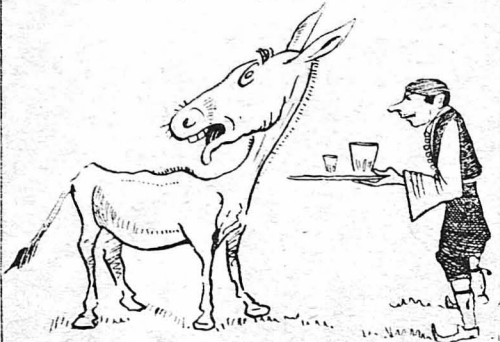
Ὁ Πασσάς ἐγέλασε :
- Ὅχι μπρὲ μπουνταλά ! Ὁραῖα μηλιά ἔχει. Πῶς γίνεται αὐτό ; Τέτοιια μηλιά, πρώτη φορὰ βλέπω ἐδῶ πέρα ! Ἀπὸ ποῦ τὴν ἔχεις :

- Μπόλι τῆς Ἀχρίδας, Κάτι μηλιά, Μπέη μου, ποὺ νὰ τὰ τρῶνε μόνο οἱ Πασσάδες.

- Καλὰ ἔμα γείνον, νὰ μοῦ φέρης δυὸ στὸ Σαράγι. Στάθηκεν ἡ καρδιά τοῦ Γέρω-Μπίτρον. Ἀγαθὸς χωριάτης, ἀπλὸς καὶ ἥσυχος, ὡς τὸ νεράκι τῆς πηγῆς, ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ μὲ τὰ λαχανικά του, ἀγαπώντας τὰ ζῶα ὅπου τὸν βοποθοῦσαν εἰς τὴν ἐργασία του καὶ τὴν γῆ, ποὺ τοῦ ἀπόδιδε τοὺς κόπους του πενταλασιούσας. Τὰ λαχανικά ἦσαν τὰ παιδιὰ του, ὁ γαῖδαρος τὸ καλλίτερος ὁ φίλος του. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν κόσμο δὲν ζητοῦσε. Μόνο νὰ μὴ τὸν βροῖζονε τὸν «σύντεροφο» ! καὶ νὰ μὴ περιφροσῶν τὸ γαῖδαρό του.

- Τὶ σοῦ κάνουν τὰ γαῖδοῦρια καὶ τὰ βροῖζεις, βρε ; ἔλεγε σὸν γείτονι του, τὸν Σπυρατζῆ, τὸν ἀγωγιάτη. Εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ τὰ γαῖδοῦρια, σὺ ; Μεθοῦν μὲ οὐζὸ τὰ γαῖδοῦρια, σὺν καὶ σὲ ; Γελοῦν τὸν κόσμο τὰ γαῖδοῦρια, σὺ ἀγαγι ; Κλέβουν κατοικίια, σὺν τὴν ἀφεντιά σου ; Δουλεύουσιν μ' ὑπομονὴ καὶ μὲ φιλοτιμία ; Τὸ «κοπέλλι σου» σὺν τὸ χτυπήσῃς θὰ σοῦ φύγη, τὸ γαῖδοῦρι, ὅσο τὸ χτυπᾷς καὶ τόσο σὲ δουλεύει. Καὶ τὶ ζητάει ἀπὸ μᾶς ; Ξερὰ ἀγκάθια στὰ χωράφια, καὶ ζῆστερο νεράκι ἀπὸ τὴν πηγὴ. Μονάχα ζῆστερο νεράκι. Γιατ' εἶνε πασιρικὸ ἐλόγου του, δὲν εἶνε σὺν κ' ἐμᾶς, ποὺ βουτάμε τὴν μούρη μας σὲ ὅλα τὰ μουρτζαρεμένα !

Μανιακὸς εἰς τὰ λαχανικά του καὶ τὰ δένδρα του, ζητοῦσε παντοῦ σπόρους περὶ καλοῦς καὶ «μὲ ὅλια» διαλεχτὰνὰ τὰ ἐξευγενισιῶν. Ἐτοῖ ἐπέτυχε καὶ μπόλια ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα καὶ σπόρους ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, καὶ φύτρε σαδοδακινιῶν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, καὶ πορτοκα-

- Πίνουν οὐζὸ, σὺν κ' ἔσινα ;

λιὲς ἀπὸ τὴν Ἄργα.

Κι' εἶτοι ὁ ἔρμος του κείνο τὸ πρῶτ, ποὺ ἀξάφνα τὸν ζήτησ' ὁ Πασσάς, ἔγεινε μέσα του χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι του !

Γύρισε καὶ κοίταξε μὲ εὐγνωμοσύνη τὴν μηλιά, ποὺ βάσταζε μέσα στὰ φύλλα τῆς, τὰ παχουλά καὶ ἄγουρα, καὶ δλοστρόγγυλα παιδάκια τῆς, σὺν στοργικῇ μητέρᾳ καὶ γελαστῇ καὶ πρόσχαρῃ. Καὶ τῆς ἀπέτεινε τὸ λόγο, σὺν σὲ φίλῃ ποὺ τὸν ἔννοει σὺν σὲ «καλὴ» ποὺ τὴν λατρεῖ καὶ περμεῖνε ἕνα λόγο τῆς γλυκὸ.

Γιὰ δὲ μιλᾷς, μηλίτσα μου, γιὰ δὲ μιλᾷς, μηλιά μου !...

Κ' ὡς ἀπάντησι ἡ μηλιά, τοῦ ἔδειχνε τὸ φορτίο τῶν καρπῶν τῆς, θρεμμένους ἀπὸ τοὺς νέους τῆς χυμοὺς μεγαλωμένους ἀπὸ τῆς δικῆς του τῆς φροντιδῆς...

Πέρασε χαμπσοος καιρός.

Ἐνα πρῶτ ὁ Γέρω Μπίτρος παρουσιάστηκε εἰς τὸν Πασσά.

- Σαμπαλαχαερουλοσὺν, πασοῦ Ἐφέντη !
- Τὶ μὲ θέλεις, μωρέ ;
- Σοῦ ἔφερα τὰ δυὸ μῆλα τῆς μηλιάς ποὺ ὄρισες !

Κι' ἄνοιξε τὸ σακκοῦλι του καὶ ἔβγαλ' ἀπὸ μέσα δυὸ μῆλα μεγάλα, καὶ μοσχοβολούντα, χρωσμένα ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, κοκκινωμάγουλα, φωτιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, δυὸ μῆλα καταστρόγγυλα, λαχταριστὰ, χρυσοῦ, σὺν δυὸ βῆλοι καθαρῶ χρυσοφισῶ, ἐρυθροπλά σὺν ντροπαλῆς παρθένες.

Διγούριασε ὁ Πασσάς.

Ἄλλωστε τὸ χέρι του, πῆρε τὸ ἕνα μῆλο, τόσο προκλητικὸ καὶ γυαλιστὸ, ποὺ τὸν μεθοῦσε μὲ τὴν μυρωδιά του, καὶ ἔκοψε δυὸ μεγάλας δαγκασιῆς, βυθίσας μὲ ὄρεξι τὰ δόντια του εἰς τὴν χυμώδη καὶ μυρωμένη σάρκα !... Καὶ ἔπειτα μασσοῦσε μὲ ἀπόλαυσι, τόσο μεγάλῃ ἀπόλαυσι, ποὺ γλάρωσε τὰ μάτια, καὶ τόσο εὐχαριστήθηκε ποὺ τὸν πλημύρισε ἡ καλωσύνη καὶ θέλωσι καὶ εὐχαριστήσι, νὰ τιμῆσι καὶ τὸν Γέρω-Μπίτρον, νὰ τὸν ἀνέβασε ἔως κοντὰ του, ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἀνέβασε σὲς θεῖες γεύσεις τοῦ ἔξαιρετικῶ καὶ πρωτόβγαλτου αὐτοῦ καρποῦ :

- Τὸ ἄλλο εἶνε, γιὰ σέταν, τοῦ εἶπε, δίδοντας τὸ δευτέρου τὸ μῆλο. Κάτσε ἐδῶ κοντὰ καὶ ἔλα νὰ τὰ φάμε μαζὶ οἱ δυὸ μας, σὺν δυὸ φίλοι. Γκέλ Οὐτόσῃ !

Ὁ Γέρω-Μπίτρος, κάθισε ταπεινὰ στὸ κοντοσκάλι, ἔβγαλε ἕνα σοσυγι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἀρχισο νὰ καθαρίζῃ τὸ μῆλο, τὸ δικὸ του.

- Μὰ ! εἶπεν ὁ Πασσάς, κοιτάζοντας τὸν κηπουρὸ νὰ ξεφλουδίσῃ τὸ μῆλο, - πρᾶγμα, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη του ἦταν καὶ περιττὸ - ; οἱ μπαχιοστρατζῆδες τοῦ βιλαετιῶ, εἶνε περὶ ντελικιᾶτοι ἀπὸ μένα ; Φάε τὸ μῆλο ὅπως τὸ τρώω καὶ ἐγώ, ποὺ μοῦ τὸ θέλεις καὶ ξεφλουδιόμηνο.

- Ναι, Πασσά μου, ... καὶ ἔκοψε ὁ γέρω-κηπουρός, ναι, Πασσά μου, ἔχεις δίκη.

- Τότε γιατί τὸ καθαρίζεις εἶτοι, μπουνταλά.

- Ναι, Πασσά μου, μεγάλο ἔχεις δίκη, καὶ τ' ὄνομά σου τρανὸ καὶ δυνατὸ, μὰ ξέρεις, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μῆλα, ἔπεσε, καθὼς τὰ κοβα, μέσα σὺν «φουσκῇ», στὴν κορυφῇ, ποὺ εἶχα γιὰ τὸν κῆπο, καὶ σὺν δὲν εἰξερα ποῖδ ἦταν ἀπ' τὰ δυὸ, εἶπα, ἄς καθαρίσω τὸ δικὸ μου !.....

Σταμ. Σταμ.

- Εἶπα κ' ἐγὼ ἄς καθαρίσω τὸ δικὸ μου !

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Κάποιος γιατρός τῆς Ὁρλεάνης θέλοντας νὰ δῆ τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὴν δύναμι τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου ἔδωκε σ' ἕκατὸ ἀρρώστους νὰ ποῖον ἕνα ποτὸ ἀνάμικτο ἀπὸ ζάχαρι καὶ νερὸ. Ἐνα τέταρτο κατόπι ἐπρεξε σὸν νοσοκομεῖο ποὺ βρισκόντουσαν ὅλοι αὐτοὶ καὶ τοὺς εἶπε, παρατημένους ὄπθην, ὅτι κατὰ λάθος τοὺς ἔδωκεν ἰσχυρὴ δόσι ζεμεικού ! Παρήγγειλε λοιπὸν νὰ φέρουν μιὰ λεκάνη γιὰ καθένα ἀσθενῆ καὶ περιμένε νὰ δῆ τὰ ἀποτελέσμα. Ἀπὸ τοὺς 100 λοιπὸν ἀρρώστους οἱ ὀδύοκοντα κατελήφθησαν πράγματι ὑπὸ ἐμέτου ! Τὸ παράδοξον δὲ εἶνε, ὅτι μεταξὺ τῶν ὑπολειπομένων εἰκοσιεπτά ἀντιταθέντων σὸν ἐμέτο, ἡ περισσότερες ἦσαν γυναῖκες !